

[Arentoft]

under overskriften: »Er vi på vej ud af NATO?« Det var en ordførertale, som jeg sådan set godt kunne have tænkt mig at holde. Den er værd at læse. Hr. Arne Christiansen har sikkert læst den, for det var nogle af de ting, han var inde på.

Med hensyn til dagsordenen vil jeg gerne have lejlighed til at studere den noget nøjere, for vi lægger altid mærke til teksten – ikke taktikken.

Erhard Jakobsen (CD):

Det kommer sikkert ikke som nogen overraskelse for de mange medlemmer i dette høje ting, at centrum-demokraterne kan tiltræde udenrigsministerens redegørelse. Der er dog punkter, som jeg ganske særligt vil understrege. Det har udenrigsministeren også gjort.

Der står: der forhandles i Genève. Det vil jeg gerne understrege. Der står også: det er Sovjet og USA, der forhandler. Det vil jeg særlig stærkt understrege og udtale min store glæde over. Tænk, hvis hr. Kjeld Olesen og hr. Lasse Budtz havde været med i forhandlingerne dernede! Det ville have fyldt mig med bekymring og uro. Jeg er rolig ved at vide, at de er afskåret fra at blande sig i noget som helst af det. Der vil næppe blive taget spor hensyn til, hvilken holdning de til skiftende tider måtte indtage over for skiftende forslag.

Der er én ting, jeg synes bør komme frem i denne debat. På hvilken side står Danmark egentlig i de forhandlinger? Hvis interesser ønsker vi egentlig at fremme? USAs interesser eller Sovjets interesser? Eller dem begge to, sådan lidt neutralt? Jeg synes, der er grund til at understrege, at vi selvfølgelig står på USAs side. Vi holder naturligvis med USA i de forhandlinger. Vi ønsker naturligvis, at USA skal opnå så meget som muligt og trænge Sovjetunionen så langt tilbage som muligt i de forhandlinger. Det er vores mening med at være medlem af en alliance, hvor USA er det vigtigste og det bærende medlem. Jeg synes, der er grund til at understrege, at vi er i alliance med USA og imod en alliance, der er rettet imod USA. Der hører Danmark hjemme, dér er Danmarks plads.

Som tiden går, er det naturligt, at anden verdenskrig og tiden derefter gradvis går i

glemmebogen, det er der ikke noget at sige til. USAs indsats under og efter anden verdenskrig var formidabel. Ingen tør i dag overhovedet tænke på, hvad der kunne være sket i efterkrigstidens Europa, om ikke USA havde øvet en indsats, der lå ud over, hvad nogen tidligere har øvet på noget tidligere tidspunkt. Jeg tænker på USAs økonomiske indsats, indsatsen gennem Marshallhjælpen. Jeg tænker på USAs militære opbygning, ikke bare derhjemme, men også af det europæiske forsvar. På mange måder havde vi været fuldstændig prisgivet Sovjet, der jo ikke sendte sine tropper hjem, da anden verdenskrig var forbi, men brugte dem til at skaffe sig magt rundt omkring i Europa. Var ikke NATO dengang blevet dannet, tør vel næsten ingen tænke på, hvad der kunne være sket med Danmarks selvstændighed.

Dobbeltbeslutningen i 1979 har vist sig at være en tordnende succes. Det har man længe været klar over at den måtte være. I hvert fald vi, der regelmæssigt lytter til Moskva Radio, var i hvert fald fuldstændig klar over, hvilken succes det var, denne tanke om, at hvis ikke I nu foretager jer noget, så foretager vi os noget. Der tales om meget i Moskva Radios forskellige udsendelser, men der har siden dobbeltbeslutningen næsten ikke været talt om ret meget andet end om dette forfærdelige, som Vesteuropa var ved at gøre. Jo, nu og da har der været talt om, hvad den forhenværende statsminister i Danmark sagde. Det har også været nævnt en gang imellem med et lidt andet tonefald. Men ellers har det været ganske klart, at man rystede for, hvad Vesteuropa var ved at gøre her. Det var det første tegn på succesen.

Det andet tegn er de tilbud, der kommer nu. Det er glædeligt at se, og det er en understregning af de erfaringer, vi gjorde under anden verdenskrig: aggressorer vinder man ikke ved fortrolighed og venlighed, dem vinder man kun ved at overbevise dem om, at man er stærkere, end de er. Det er det eneste middel til at sætte tingene på plads. Det har heldigvis Reagans regering forstået, og det er det, vi gerne skulle bakke op. Men hvordan kan vi nu bakke det op? Det kan vi i hvert fald ikke ved at bringe Sovjet i tvivl om, at den trussel, der lå i dobbeltbeslutningen, faktisk vil blive effektueret, hvis der ikke kommer noget ud af det. Det ville dog være en besynderlig måde at bakke beslutningen, der